

skupno o prirodi nepokrenutih pokretača, drugo sve što o njemu ili njima govori, govori u poređenju sa onim što zna o čulnopropadljivom bivstvu ili ljudskom iskustvu mišljenja i žudnje. Dakle, on se kao takav ne zna u pogledu na njega samog i njegovo biće, već u pogledu na naše iskustvo koje bi trebalo da bude između ostalog objašnjeno njime. Sve što Aristotel nudi u pogledu određenja prirode prvog nepokrenuto pokretača jeste analogija sa našim iskustvom, odnosno metafora sa našim ljudskim iskustvom. To znači da se ono prvo javlja jedino i samo kao metafora - kao noga stola ili podnožje planine, što, ako sledimo Deridu, bi značilo da je ono prvo samo metafora, i da područje višestrukosti nikada ne može biti kontrolisano, jer kako bi se moglo kontrolisati čitavo područje različitih načina govora o biću ako ono prvo od kojeg sve zavisi i samo jeste prisutno samo i jedino kao metafora. Međutim, to prvo koje se javlja jedino i kao metafora za Aristotela jeste upravo ono što omogućava čitavo zaobilazno kretanje filozofskog diskursa kao diskursa postepenog sužavanja i prisvajanja metaforom izgubljenih višestrukih značenja. Drugim, rečima da poreklo već uvek nije upisano unutar filozofskog diskursa kao odsustvo prisustva ni metafizike ne bi bilo kao kretanja ka prisustvu, kao kretanja prisvajanja i primicanja odsutnog. Paradoksalno, to za metafiziku nije razlog odustajanja od doslovnosti i prvotnosti već naprotiv ono što je kao takvu omogućava u njenom kretanju, to je takoreći gorivo koje troši filozofski diskurs.

Možemo li unutar Derideine priče postaviti i pitanje imenovanja Aristotelove metafizike? Ne treba zaboraviti da su prvi tumači Aristotela i nazvali njegove spise *Metafizika* jer su smatrali da nema onoga što je pravi predmet *Metafizike*, a to je jasno i razgovetno učenje o bogu kao prvom nepokrenutom pokretaču. Naravno, ovde se postavlja pitanje šta je metafizički način mišljenja ono što je Aristotel mucao ili ono što su kasniji tražili da on mora reći? Ovim ne želim da